

Kučari

Nedaleko grada Križevaca, svega 15 minuta udaljeno, smjestilo se mojem srcu drago selo Kučari. Već izdaleka primijeti se stara crkva svete Margarete, koja ponosno stoji na vrhu najvećeg brijega. Uz njezin bok ponosno stoji i jedno veliko i staro drvo lipa. To drvo zajedno sa starom crkvom svjedoči o vremenu koje pored njih nezaustavljivo prolazi. Gledajući kroz prozor automobila prema crkvi, u prolazu mogu vidjeti nepregledna, velika, kao da im nema kraja, obrađena i zasađena polja te mnoštvo zelenila. Pri samom ulazu u Kučare vidi se da je selo vrlo maleno, od samo nekoliko kuća. Kuće su se smjestile sve jedna do druge. One u kojima ljudi još žive održavane su i uredne, s mnoštvo mirisnoga cvijeća. No, postoji i nekoliko kućica u kojima već dugo nitko ne živi, one su obrasle žbunjem i travom te tamo stoje sasvim same, pokazujući koliko je mnogo vremena prošlo otkad u njima nitko ne boravi.

Ljudi koji su ostali ovdje živjeti jako su povezani. Možda baš zato što ih nema mnogo ljudi su jače povezani međusobno, poput proširene obitelji. Još se nikad nije dogodilo da je netko prošao cestom a da ne pozdravi ili zastane, da ne kaže riječ ili dvije. Ljudi si ovdje još uvijek međusobno pomažu. Donesu susjedu iz grada ako im što zatreba, ili kada je berba u vinogradu jedan drugom pružaju ruku.

Vozeći se tako kroz to malo selo, razmišljajući o njemu i njegovim ljudima, dolazim do svog cilja. Vrata stare, željezne ograde pred nama se otvaraju. Ulazim u prabakin dom, u njezino dvorište. Njezina je kućica malena, s velikim dvorištem i ogromnim vrtom predivnoga, šarenog i mirisnog cvijeća. U vrtu se nalazi i nekoliko starih voćaka, na kojima lišće šušti svaki put kad ih vjetar zanjiše, a dozreli plodovi mame me da ih uberem.

U toj maloj kućici s predivnim vrtom živi moja prabaka Ljubica. Iako ima već 90 godina, vrlo je bistra i vitalna bakica, koju sjećanje služi bolje negoli mene. Izlazeći iz automobila, brzo se bacam prabaki u zagrljaj. Ona me poljubi kao i uvijek, osmijeh mi odmah preplavi lice, a oči žele još duže upijati tu ljepotu njezina malog sela. Prabakina kuća smjestila se na najljepšem mjestu u selu. Iz njezina dvorišta mogu vidjeti crkvu svete Margarete, sada bližu i veću nego pri ulazu u selo. Crkvu svete Margarete sa zapadne strane okružuje bujna šuma, koja kao da ju štiti. Prema sjeveru pogled se pruža sve do planine Kalnik. S njezine zapadne strane, također na jednom brežuljku, nalazi se stara dvokatna zgrada. Ta je zgrada zapravo stara škola. Prabaka mi je pričala kako su u nju dugo godina dolazila djeca iz okolnih sela i zaselaka. Moja prabaka

i baka također su polazile tu školu. Na južnoj strani sela nalazi se još nekoliko kuća, a iza njih brežuljak na kojem se prostire nekoliko vinograda.

Mudro oko prabake primijetilo je kako moje oči upijaju ljepotu njezina predivnog sela. Zagrlivši me, započinje ona, kao i uvijek, priču o povijesti sela. Najprije pripovijeda kako je nastalo selo. Naime, priča glasi ovako: Ovdje je prije mnogo godina živjela bogata obitelj Škrlec. Imali su veliku kuću koja se nazivala kurija, a imali su i nekoliko kmetova koji su za njih radili. Imanje im se prostiralo do kud mi pogled seže, čak i dalje. I moji preci bili su jedni od njihovih prvih kmetova. Tu je također živjela i grofica Margareta, koja je bila vrlo zla žena. Dala je svojim kmetovima izgraditi male kuće, kućerke, po tome je njihovo selo, Kučari, dobilo ime. A na najvišem brijegu dala je izgraditi kapelicu koja je po njoj dobila ime, Sveta Margareta. Tu kapelicu su ljudi kasnije dogradili i napravili prekrasnu malu crkvu, a njezino ime i dalje je ostalo. Kasnije je imanje došlo u posjed grofa Kiepacha. Priča se da je jedna od grofovih kćeri imala tuberkulozu, zato je dolazila u Kučare na svježiji zrak. U Kučarima joj se toliko sviđalo, toliko je zavoljela ovaj mali kraj da je tražila da je ovdje pokopaju. I stvarno, nedaleko crkve, s njezine južne strane postoji mali kameni grob s kojeg se pruža najljepši pogled na okolicu ovoga malog sela.

Slušajući prabakinu priču, mislim mi je mnogo puta proletjelo kako ovaj mali kraj ima takvu bogatu prošlost. Zagrlim prabaku, sretna što mi još uvijek može ispričati ovakvu zanimljivu prošlost svojega rodnog kraja, poljubim ju i krenemo zajedno u kuću na njezine ukusne i mirisne kolače.